

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

[redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, Kolín

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. 1367/2018-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 14. 8. 2015, č. j.

Shodu s prvopisem povrzuje:

MHMP 1447288/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byly dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítnuty námitky žalobce jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 16. 3. 2015 byl potvrzen.

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný nerespektoval odvolací důvody a ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobce k odvolání předložil i rozhodnutí jiného odvolacího správního orgánu, Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že je běžnou praxí správních orgánů v rámci odvolacího řízení posuzovat na základě odvolacích námitek i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Totéž dokládají i další rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. Ačkoli se nejedná o totožný správní orgán, když jde o jiný krajský úřad, dle žalobce by i v takovém případě měla platit zásada legitimního očekávání, dle níž by různé krajské úřady měly postupovat stejně. Žalobce proto nesouhlasil s tezí žalovaného, že žalovaný nemohl posuzovat způsobilost podkladů pro záznam bodů a vycházel výhradně z oznámení od příslušných oddělení policie, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s dotčeným rozhodnutím (pokutovým blokem).
3. Žalobce následně uvedl důvody, které mají zakládat nezpůsobilost podkladů (pokutových bloků) pro záznam bodů. Soud však konstatuje, že se jedná o námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti (např. sp. zn. 17 A 22/2019, či 5 A 18/2019), pročez je níže uvádí ve stručné formě (viz také posouzení důvodnosti žaloby níže). Žalobce též k žalobě přiložil několik pokutových bloků, které mají dokumentovat, jak vypadá vadně/nedostatečně vyplněný pokutový blok; tyto se ovšem žalobce netýkají.
4. Dle žalobce by z rozhodnutí (pokutových bloků) měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době jeho spáchání, a mělo by být jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Argument žalovaného, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, je dle žalobce nesprávný. Není totiž možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce.
5. Žalobce obecně popsal, kdy není podklad způsobilý pro záznam, a to v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti a v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Akcentoval identifikaci místa a času přestupku, aby bylo možno vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci. Údaje by přitom měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, tj. přezkoumatelně.
6. Dále žalobce označil pokutové bloky datem jejich vydání (16. 3. 2015 a 2. 7. 2011), a uvedl k nim námitky, které jsou vždy stejné, obecné a nemají žádnou vazbu na obsah konkrétního pokutového bloku. Žalobce uvádí, že: nebyla dostatečně ověřena totožnost přestupce – údaje jsou nečitelné, nepřesné, nekompletní; není uvedena doba, čas a místo spáchání přestupku – údaje jsou nečitelné a nekompletní, není uveden celý název obce a

Shodu s prvopisem povrzuje:

ulice; z popisu přestupkového jednání nevyplývá jednoznačná skutková podstata popsání jednání, ani její jednoznačné propojení s povinností stanovenou zákonem, právní kvalifikace je zkratkovitá; není zcela zřetelná výše uložené sankce, tedy zda výše uložené sankce číslem a slovy spolu korespondují, popř. údaj o sankci chybí, nebo není úplný; není přezkoumatelné, zda je uveden podpis oprávněné osoby a místo vydání pokutového bloku; data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem jsou nepřezkoumatelná; není zřetelný podpis přestupce.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Úvodem zmínil smysl zavedení bodového systému a zdůraznil, že počet bodů ukládaných za jednotlivé přestupky je fixní, neuplatní se správní uvážení. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu odlišuje řízení o jednotlivých přestupcích od řízení o námitkách proti záznamu v registru řidičů. V druhém zmíněném řízení lze zkoumat především to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení dle přílohy zákona o silničním provozu.
8. Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Současně však nelze závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení blokové pokuty dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom. Žalobce v průběhu správního řízení nenamítal skutečnosti, které by vyžadovaly vyžádání si podkladů pro záznam bodů. Námitky směřující do průběhu uložení blokové pokuty jsou irelevantní, žalobce v případě nesouhlasu neměl blok podepisovat, popř. mohl podat mimořádný opravný prostředek, či stížnost na postup policistů.
9. Námitkami, ve kterých žalobce upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, se správní orgány mohou zabývat pouze do té míry, v jaké jsou schopny zpochybnit způsobilost podkladů pro záznam. Řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již ve správním, nebo blokovém řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87). Namítaná pochybení tudíž musí být natolik závažná, že oznámení, či rozhodnutí podle § 123b zákona o silniční dopravě nelze jako podklad zápisu vůbec užít (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010-105). Ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů dojde jedině tehdy, nebude-li přestupek na pokutovém bloku jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2018, č. j. 3 As 82/2017-24).
10. Oznámení o uložení blokové pokuty (oznámení Městské policie hl. m. Prahy a Policie České republiky ze dne 4. 7. 2011 a 18. 3. 2015) byla v případě žalobce dle žalovaného průkazná, neboť obsahují veškeré obligatorní údaje, na jejichž základě bylo možno provést záznam bodů v bodovém hodnocení – identifikují žalobce jako přestupce, označují místo a čas spáchání skutku, specifikují, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil, a uvádí, že mu za toto jednání byla uložena bloková pokuta v určité výši. Pokud žalobce tvrdí, že se

Shodu s prvopisem povrzuje:

přestupku nedopustil, měl by uvést a doložit konkrétní skutečnosti, které by byly s to vyvrátit obsah oznámení. Žalovaný dodal, že v průběhu řízení nedošlo ke zrušení žádné pokuty uložené v blokovém řízení.

Posouzení žaloby soudem

11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud neshledal oprávněnou žalobní námitku, jejíž podstata spočívá v odkazu žalobce na tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a v tvrzeném porušení zásady legitimního očekávání. Předně soud poukazuje na skutečnost, že žalovaný je ve smyslu § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ústředním orgánem státní správy. Krajský úřad Moravskoslezského kraje je pak pouze orgánem vyššího územního samosprávného celku - kraje [viz § 67 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (dále jen „zákon o krajích“)]. Orgány kraje jsou při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy podřízeny podle § 30 zákona o krajích mj. metodické činnosti žalovaného. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalovaný jako nadřízený orgán krajských úřadů v oblasti silniční dopravy nemůže být vázán správní praxí podřízených krajských úřadů. Naopak úkolem žalovaného je sjednocovat praxi jemu podřízených správních úřadů.
13. Dále soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132. V něm Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je pouze „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů“. Základním předpokladem podmiňujícím vznik legitimního očekávání tak je setrvalost a jednotnost správní praxe správních orgánů. Žalobce tvrzení o porušení legitimního očekávání založil na třech rozhodnutích Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Z podané žaloby a napadeného rozhodnutí vyplývá, že předmětný krajský úřad a žalovaný v pozici odvolacích orgánů postupovali odlišně, kdy krajský úřad posuzoval způsobilost podkladových záznamů, tj. pokutových bloků, zatímco žalovaný jako podklad k bodovým záznamům hodnotil pouze oznámení o přestupcích. S ohledem na odlišný postup Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jako podřízeného orgánu žalovaného, a žalovaného dle náhledu soudu žalobci nemohlo legitimní očekávání vzniknout.
14. Soud rovněž nepřisvědčil tvrzení žalobce, podle kterého žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, tj. rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Žalobce sice na toto rozhodnutí ve svém odvolání odkazuje, ovšem z textace odvolání nelze dovodit, že by již v odvolání uplatňoval totožnou námitku jako v žalobě. Žalobce v bodu IV. [1] svého odvolání obecně hovoří o tom, že je nutné doplnit dokazování o „*prvotní doklady*“ a prvostupňový orgán si je měl vyžádat, v bodu IV. [2] pak obecně uvádí, jak mají být správně vyplněny pokutové bloky. V předposledním odstavci tohoto bodu žalobce podotýká, že správní orgány mají postupovat předvídatelně, tedy ve stejných případech stejně, a v posledním odstavci poznamenává, že „[z]a nezpůsobilé byly označeny obdobné podklady i Krajským úřadem v odvolacím řízení ze dne 24. 4. 2014 po č.j.: MSK 49928/2014.“ (pozn. žalobce v odvolání uvedl chybné číslo jednací). Z této formulace nelze jednoznačně vyvodit, že se jedná o námitku legitimního očekávání v tom

Shodu s prvopisem povrzuje:

směru, že prvostupňový orgán měl postupovat totožně jako Krajský úřad Moravskoslezského kraje, a to pokud jde o vyžádání si pokutových bloků. Spíše lze mít za to, že žalobce dotčené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje použil jako podpůrný argument ve vztahu k obsahu pokutových bloků. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí konstatuje, že dotčené rozhodnutí neprokazuje, že se jedná o skutkově shodný, nebo obdobný případ.

15. Žalovaný na námitku legitimního očekávání a praxe jiných správních orgánů v napadeném rozhodnutí výslovně nereagoval, leč soud v tom nespatřuje vadu, která by vedla k nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí. Předně je sporné, zda tato námitka byla v odvolání vůbec vznesena (viz předchozí odstavec), dále s ohledem na výše uvedenou pasáž pojednávající o tom, že žalobce srovnává praxi správních orgánů, které funkčně nejsou na stejné úrovni, by tato námitka byla beztak bezúspěšná, a konečně, což soud pokládá za nejpodstatnější, žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vyvrátil námitku, že si měl vyžádat pokutové bloky (viz níže). Tímto *de facto* reagoval i na námitku, že si jiné správní orgány pokutové bloky vyžádaly. Lze také dodat, že k žalobě připojená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jsou z roku 2014, zatímco prvostupňové rozhodnutí je z roku 2015, přičemž i správní praxe se v čase vyvíjí, např. s ohledem na judikaturu.
16. K žalobcem předloženým pokutovým blokům týkajícím se jiných přestupců soud uvádí, že je považuje za irelevantní, neboť z nich nelze žádným způsobem dovodit souvislost s projednávaným případem, respektive s podklady použitými pro záznam bodů v registru řidičů v projednávaném případě.
17. Pokud jde o žalobní námitku zpochybňující způsobilost podkladů (pokutových bloků) pro záznam bodů, soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval obdobným případem, v němž mj. žalobce zastupoval stejný právní zástupce a ve kterém byly vzneseny zcela totožné žalobní body jako v projednávaném případě. Nejvyšší správní soud přitom konstatoval následující: „*Stěžovatel [...] rovněž konstatoval, že žalobcovy námitky jsou typizované a žalobcův zástupce JUDr. Bechyně je uplatňuje neustále dokola bez ohledu na konkrétní případ. Nejvyšší správní soud v tomto směru stěžovateli přisvědčuje a konstatuje, že na základě tohoto důvodu stěžovatelovo zamítavé rozhodnutí o odvolání žalobce ob stojí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. ledna 2012 č. j. 3 As 19/2011-74, ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (shodně též rozsudek ze dne 8. listopadu 2017 č. j. 10 As 3/2017 - 34). Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání. Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky*

Shodu s prvopisem povrzuje:

všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiální, jakým zjevně není.“ (zvýraznění provedl zdejší soud).

18. V projednávaném případě soud neshledal žádný důvod se jakkoliv odchýlit od závěru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44. Rovněž v projednávaném případě žalobce v podané žalobě uplatnil zcela obecné, typizované a neurčité námitky (jednalo se o stejné žalobní body, které byly uplatněny mj. v žalobě, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2019 č. j. 9 A 74/2019-50, který byl zrušen právě rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44). Žalobce jednotlivé pokutové bloky napadal pouze formálně, když všechny výtky vůči všem pokutovým blokům jsou zcela totožné. Jinými slovy ani u jednoho ze sporných pokutových bloků žalobce nereagoval na jeho konkrétní podobu a případná pochybení správního orgánu nikterak neindividualizoval. Konkrétně například žalobce u jednotlivých pokutových bloků zcela obecně rozporuje zjištění osoby přestupce, avšak ani v jednom z případů neuvádí, jaký údaj na pokutovém bloku je nečitelný nebo jaké údaje nejsou přesně vypsány, případně jaká z možných variant vlastně nastala, zda chybí rodné číslo přestupce, nebo datum narození, popř. obojí. Totéž platí v případě uvedení doby a místa spáchání přestupku, kdy z žaloby není zřejmé, proč určení doby spáchání přestupku nebo označení místa považuje žalobce za natolik neurčité, že by nebylo možné dobu nebo místo přestupku jednoznačně identifikovat. Z takto formulovaných námitek tak soudu není ani zřejmé, co konkrétně žalobce jednotlivým pokutovým blokům vytýká. S ohledem na shora uvedené má zdejší soud ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, za to, že takto formulované námitky nejsou způsobilé vyvolat jakékoli pochyby o podobě a formálních náležitostech sporných pokutových bloků.
19. Soud akcentuje, že oproti obecným výtkám žalobce vůči pokutovým blokům jsou součástí správního spisu předloženého žalovaným příslušná oznámení policie o přestupcích, z nichž vyplývají jednoznačné skutkové i právní závěry o tom, že ve všech výše zmíněných případech žalobce spáchal dotčené přestupky a v souladu s tím (a dalšími rozhodnutími) mu do evidenční karty bylo připsáno celkem 12 bodů. Žalobce pak obsah uvedených oznámení nikterak nezpochybnil.
20. Soud konečně konstatuje, že obecné, typizované a neurčité námitky uplatnil žalobce rovněž v podaném odvolání. Ani v případě odvolání tak nebyly námitky žalobce vůči pokutovým blokům nikterak individualizovány, když se námitky žalobce povšechně vztahovaly na všechny pokutové bloky. Rovněž ani podané odvolání tak nebylo způsobilé vzbudit jakýchkoliv pochyb o podobě a formálních náležitostech sporných pokutových bloků. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný (a ani prvostupňový orgán) nepochybil, když si předmětné pokutové bloky nevyžádal, neboť obecné formulované námitky žalobce nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.

Závěr

Shodu s prvopisem povrzuje:

21. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaní nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
22. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem povrzuje: